

Danmark er for lille et land til 5 regionale sygehusvæsener, hvilket regionerne reelt er i dag.

Det - på papiret - politiske ansvar, som regionsrådene har for sygehusvæsenet er illusorisk, når regionerne ikke har skatteudskrivningsret.

Sygehusbehandling skal være af samme høje kvalitet, uanset om den ydes i hovedstaden, på Fyn eller i Esbjerg. Det forventer - og fortjener - danskerne.

Jeg foreslår derfor regionerne nedlagt.

Flyt det primære sundhedsvæsen - de praktiserende læger og speciallæger - over i kommunerne og under Kommunernes Lønningsnævn, der må forhandle med PLO fremadrettet. Den borgernære – og forebyggende – behandling kan med fordel ske i kommunerne, som i forvejen har opgaver med forebyggelse og genoptræning.

Kommunerne og de praktiserende læger skal indgå i sundhedsklyngerne og samarbejde med nærhospitalerne/akuthospitalerne, der skal tage sig af de ukomplicerede forløb og kronikerne.

Lad universitetshospitalerne/supersygehusene tage sig af de tunge forløb, kræftpakker, sjældne sygdomme, forskning, osv. Kort sagt det specialiserede sundhedsområde, som heldigvis ikke alle danskere skal frekventere, men som omvendt forventer, at sygehusene har plads, viden og kompetence, når alvorlig sygdom rammer.

Organisatorisk kan universitetshospitalerne/supersygehusene ledes af en administrerede direktør med en lægefaglig vicedirektør og sygeplejefaglig vicedirektør. Direktøren referer til Sundhedsstyrelsens direktør.

Nærhospitalernes ledelser fra det geografiske nærområde til hvert universitetshospital refererer til den administrerende direktør på universitetshospitalet. Altså en administrativt ledet organisation på de forvaltningsenheder, som sygehusene er.

Sundhedsklyngerne kan sikres lokal forankring og legitimitet ved at nedsætte et udvalg for hver sundhedsklynge, der følger og udvikler indsatsen i sundhedsklyngen. Indsatsen skal have fokus på forebyggelse, udvikling og undervisning. Udvalgene skal sammensættes af repræsentanter fra civilsamfundet og lokalpolitikere: Ældre Sagen, ungdomsorganisationer, medarbejderrepræsentanter for medarbejdere på sygehusene, hjemmeplejen, praktiserende læger, byråd osv.

Sammenfattende:

Sundhedsvæsenet styres af to niveauer: Det kommunale for så vidt angår det forebyggende og staten for så vidt angår sygehusbehandlingen. Sygehusene bliver statslige institutioner, der er forpligtet til at levere samme fagligt høje niveau på tværs af landet.